

כל שעה פרק שני פסחים

כב:

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

(א) חולץ (גב) לו: לעיל
 טה (כא) (ב) פיר' א:
 (ג) ביק מל קדושין טג
 (ד) ומהנה יא: (ס) ביק
 מל: קדושין טז כבוד
 (ה) פיר' א: (ז) קדושין טז
 מיר פס: פטוה י: ביק
 מל: ממונה י: כבוד
 (ז) גדל מל: (י) קדושין
 טז: ביק קל' (ח) פטוה
 טג: (ט) פיר' כהנ' דיה
 מנין י' (קלמן) כס:
 (כ) כעני' לז: (ל) לקמן
 (מ) וסבס' (ס) לקמן

מוסף רש"י

[illegible]

יר הנאה דמחז מזל יוכל הא חלאל
 וזה: למאי הלכתא אישקס דם למים.
 יך דיתסרו. ומנכילה לא אוסביניה
 משרייה דלי כרי יהודה קבר דברים
 כמבין הוא דלחא וחי כר"מ קבר לה
 כאטרק להקלס ומינה דגר למיירה
 דכנסי: לא חללס הנפש עס הנפש.
 צעוד שגפסס בו: בני נח נאשר להם
 אכר מן החיים דכתיב (בראשית ט) אך
 כשר בנפשו דמו לא חללס: לפני עור.
 חללס חללס חללס חללס חללס חללס

עורר לא תתן מכשול אבל בנהגה אחריהי בגון לכלב שרי: **לנלתי אכול ודא:** ספיה דקרא לא תחטל הנפש **הוסיף:** **מה אכר מן הכי אפרי** בנאסור האמור בו אף דם מן הכי אפרי בנאסור האמור בו כלומר כרת משום דם גמור מהו דמימא רק חוק לנלתי אכול הדם אחזתהו מבקרא ומאנאך דכתיב לעיל וי' ודס יצאקה הוא דקרא אכל ד הכהו מותר: **ואיזה וס:** כלומר על איזה דם מן הכי אפרי משום דם הא דהנפש מכיב על דם הקהי של בנהמה שדס הנפש יואלה י' **דס:** י' מיני דמיס בדיקו דלאמרין בביתרות (דף דנ"ט) בתחלה שותת ולבסוף מקלה ואח"כ משחיר וסופו שותת י' מהן שאין הנשמה יואלה בו ויש מהן שהנשמה יואלה בו והתם מניא איזהו דם הי' שהנשמה יואלה בו וזן שמקלה בו: **שאס שפטו בו:** והכי אמר קרא סקול יסקל השור ואי לא סקלו אעפ"כ לא יאכל את בשרו: **איסור הנאה ולא שחמט:** וקשיא אפילו לחוקיה וי"ש לרבי זכאי: **ולבגד תנאי:** דנביק"פ שור שנגח (דף מה' ומג.) דמפקי ליה להאי קרא דכרש אחרינא לאשמעי' דהס פקור מלרשי כופר דקאמר נמי מחיי כופר אס' המית אס' דלוינו מועד משלם כופר שלם והתם אפ"י חיי כופר לא משלם ואיכ"ל דמפיק ליה דלמי וולרות אס' ענא אשכ' הרה ויאלו ילדיה: **אויך:** דנפקא ליה הנחת עור מנקי: **אס' לא דריש:** ליריבתי דסבר לה כשמעון העמסוי שפרש כל אחים שבתורה לרבות כיון שהביט לאת ה' אלהיך מירא אמר מו מה ארבה לירא עמו פירש מכוין וחזר בו מכל ריבויין שדרש דמראה לאו לרבווי אתא כולנה נמי לאו לרבווי אתא: **לרבות תלמידי תנאים:** שיהא מורא רבן כגון כמורא חכמים: **ולא יצאנו בו:** גון בקליפי אגוזים שהאמר אפרי משום ענא כפרי עצמו: **ולא ידליק בו את הנר:** בגון בשמן של ערלה: **והשפא דכסיבי בני קראי:** לאסריה: **לכס:** דמשמע התירא לתא'תא: לרבים

דחמנא וערלתם ערלתו ערלים
ויסור הנאה לא משמע לעולם
נאה ושאי התם דכתיב לכם
שלכם יהא קמשמע לן ואלא
ניא הילכך לרבות את הנמוע
לרבים

הלכתא איתקש דם למים
אבא דאמר ר' חייא בר אבא
אין לדם קרשים שאינו מכשיר
תאכלנו על הארץ תשפכנו
בין כמים מכשיר שאינו נשפך
ישיר והרי אבר מן החי דכתיב
ש' שם הבשר ותניא ר' יוחנן
שלא יושב אדם כוס ו' עור
החי לבני נח ת"ל ו' ולפני יור
יול הא לכלבים שרי שאני
איתקש לדם דכתיב י' חזק
הדם כי הדם הוא הנפש
הלכתא איתקש אבר מן
לך דם הוא דאיתקש לאבר
מ החי אסור אף דם מן החי
זהו דם הקזה שהנפש יוצאה
הנסקל דרחמנא אמר ר' לא
ד' ותניא משמשע שנאמר
השור אני יודע שהיא נבלה
באכילה ומה ת"ל לא יאכל
ב שאם שחטו לאחר שנגמר
אין לי אלא באכילה בהנאה
על השור נקי מאי משמע
אומר כאדם שאומר לחבירו
ונכסיו ואין לו בהם הנאה של
יכתב ובעל השור נקי דאי
יסור אכילה משמע איסור
מע לעולם לא יאכל איסור
הנאה משמע ובעל השור
זו הוא דאמא ואיצטריך ס"ד
ל את בשרו כתיב בשרו אין
ל ולהנך תנאי דמפקי ליה
דרשה אחרינא לחצי כופר
הנאת עורו מנא להו נפקא
זו את הטפל לבשר ואידך
ז' כדתניא שמעון העמסוני
זיה העמסוני זיה דורש כל
כיון שהנעי ז' לאת ה' אלהיך
ורו לו תלמידיו רבי כל אתים
זתתא עליהן אמר להם כשם
על הדרישה כך אני מקבל
שה עך שבא ר"ע ודרש את
רא לריכות תלמידי חכמים
רחמנא אמר ערלים לא יאכל
לא יאכל אין לי אלא איסור
איהנה ממנו שלא יצבע בו
את הגר ת"ל וערלתם ערלתו

הענין הזה איז אסור אכילה משמע
עין בין איסור אכילה בין איסור
דעתך אמינא הואיל וכתב לכ
הנך קראי לכם למא לי לכר

ואבר מן החי אבני נח. מימה כיון דבאבר מן החי של נח
מיירי כדאמר בפ"ק דמסכת ע"ב (דף ו' ע"ב) ושם מדקמי
לא יוסיט ולא קמי לא יתן א"כ היי דייק דשרי בהנאה אי לאו לפני
עור א"י דכיון דבגבשה היה אסור להנאות להאכל דאסור
להנאות ח"ל לא גב דלעשר שבויר ומותר
דמשמע בפ' במדבר דמס' ע"ו (ד' סג.)
מכל מקום אסור להנאות ובהם נמי
אסור דמה שמחזיק לו העינים טובה
חשיב מתעשר ויאל דאמר בפרק אלו
(בב"ב נ"ד) גבי אל היתע עטניה
כיון נפק אין זקוק לה ואי אחרת אפר
בעלי חיים דלדוריינא אפלי אין זקוק
לה אע"פ דחשיב כמתעשר באסורי
הנאה ואסור אפילו בהם מ"מ כיון
דאין מחזיקו שיחוק לו טובה ומשום
אפר בעל חיים חשיב כמו א"ל אפר
אלא מיתבין אפ"י אין זקוק לה
משמע לה אפילו שלא בפני נכרי
דלא מחזיק לו טובה:

סֶלֶקָה רִעַךְ אֲמִינָה בִּשְׂרוֹ אֵין
 עוֹרֵי זָא. וְזוֹ"ס לְשִׁמּוֹן
 מַעֲשֵׂרוֹ וּמִבְשָׂרוֹ וְיֵשׁ לְזוֹמֵר לְאִיטְרִיק
 בִּשְׂרוֹ אֲשֶׁר"ד עֲדִיבֵיהֶן כִּשְׁן בִּשְׂרֵי וּמִמֶּן
 דְּלִמְתָּ לִיהֵא דִרְשָׁה בִּפ' שׁוֹר שִׁנְגָה ד'
 יוֹ"ס (בִּיבִין מַת.) אֲמַל לִדְרֶשָׁה אֲחִירֵינָא ט'
מִנְיָן שִׁי' יִצְבֵּע. וְזוֹ"ס כִּיּוֹן דִּקְפֵּקָה
 לָן דְּלִסְרוֹר בִּנְהֵלֵה אֲמַל
 לְאִיטְרִיק לְאִסְרוֹר בִּנְהֵיבֵה דִּלְקֵלֵה וְזוֹרִי
 דִּקְס"ד לְבִיבֵיהֶם לֹא מִשְׁבִּי הִנֵּהלֵה דִלֵּה הִי
 אֲשֶׁל מִחוּמֵה עֲנֵלֵהלֵה דְּמִלְמֵה בִּנְהֵלֵה
 וְזוֹ"ס קָה. וְסֵק אֲהֵךְ מִלְתֵּהלֵה גּוֹפֵה וְכֵן
 דִּלְקֵלֵה אֲשֶׁר דִּקְפֵּקָה דִּעְתֵּרֵה כִּיּוֹן דִּהִי
 דִּרְךְ בִּישׁוּרֵה וְלִמְ"ד לִטֵּיִן שִׁכָּה עֵיטִס
 בִּפְתַּ דְּשִׁרִי עֵיטִס בִּהֲדֵלְקָה אֵל דְּאִסְרֵה
 בִּקְרֵה הִכָּה הֵיינוּ בִּשְׁמֵן דִּהִי בִּשְׁרֵי
 שְׂדוֹלֵק בְּנֵר אֶלֵּךְ עֵיטִס וְנִשְׁכָּה הִלְסִיס
 וְהִשְׁלֵכְתָּה בָּהּ מִן הִנְחִלִיס וְזֵס מִלְמֵה
 אֲמַלֵּה לְאִיטְרִיק קֵרֵה גִבִּי תְרוּמָה
 שְׁמֵהֵה לְהַמִּיר דִּרְשִׁי"ן חֵלֵךְ שֶׁלֵּךְ הִסֵּה
 הִסְקִיָּה מִתַּח מִנְשִׁיִּק דִּהִכָּה לְאִיטְרִיק
 הִסְקִיָּה לְמִשְׁרֵי חֵ"ץ לְזוֹמֵר דִּקְפֵּקָה דִּעְתֵּר
 דִּילְנֵךְ מִמַּעֲשֵׂר הֵקֵל דִּלְסֵרִי בִּיהֵה בִּעֲבֵר'
 וְכִמְכִּי לֹא בִּעֲבֵרֵה מִתְּנוּ דִּלְסֵרֵה בִּפ' דִּקְפֵּקָה
 גִּנְהֵה מִדְּלִיקִין (שִׁכָּה חֵ"ץ) וְזֵס וְזֵה
 מַעֲשֵׂה הֵקֵל אֲחֵרֵה מוֹרֵה וְכוּ':

לכם 55" צברתנא. הקשה הר"י מקורבנל אמאי אינטרין ג' ערלים ליכטוב תרי ערלים לנציעה ודהלקה וכן כרחק אחי' לכם לנטוע לרבים דחי להיתר שבתא אחת לא לכתוב לכם ולא חד מהנין ערלים ואסור מלא יאכל הנהא ומהד ערלים נציעה ולהדלקה אין קרא לאסור אין לומר דמלא יאכל משמע לאסור ופליגי נציעה ודהלקה וכן הוה נמי מלא יאכל וחד ערלים הוה אסרינן מלא יאכל כל הנהא וערלים לשם נדשה והא דמנצרי' קראי לנציעה ודהלקה היינו משום דכתב לכם דלכם משמע להחיר כל הנהא והכריז אי הוה נמצית תרי ערלים ולכם הוה שרינן דהלקה אי אפשר לומר כן דמלא יאכל לא שמעינן נציעה דהא חותא בעמל' הוה כדאמר בהגוזל (י"ב קא. פסא.) :
נטוע

הנאת עורו כו'. והרי עולה דכתיב ערלים לא יאכל כו', וקשיא לתרווייהו. ושנין לטולם לא לא (איכל) הוה אמינא שלכם יהא ומתור בהנאה, קטיל הני קראי למיסר אפילו בהנאה, ואקש' מלא יאכל ומפא, ולכם מבני ליה לכתמיא, דמתיא לכם להביא את הנוגש לרביה' מ

ג' א סמך לארץ קח:
 ד' ב מ' פ"ו מהלכות
 מאכלות אסורות הל'
 נ סמך לארץ קח:
 ו' ג מ' פ"ד שם הל'
 ז סמך לארץ קח:
 ח ד מ' פ"ו שם הל' ט
 ט סמך לארץ קח
 יו ט"ז פ"ד סימן י"ד
 י"א ח:
 י"ב ז [מ'] פ"י מהלכות
 תעשר ש' הלכה ד'
 ט"ז שם סוף הל':

תורה אור השלם

1. לא תאכלנו על
הארץ תחשבת נקמה:
2. דברים יב כד
3. רחוק לכלית לא
תדם כי דקם ודק נפש
הוא האכל הנפש
הנפש:
4. דברים יב כג
5. לא תקלל חרש ולמנו
עור לא חתן כמלש
העבר מאלוהי אנו
יורא יב כג
6. ובי יגח שור את אש
או את אשה ונת קול
ויקלל השור וכל אכל
כשרו ובעל השור
דק:
7. שמה כח כח
8. את י' אכל חרף
הוא תעבד וכו תדבק
בשמה תשבע:
9. דברים יב
10. וכו תבא אל הארץ
ונתעמת על עץ מאכל
וערלה ערלה את
שנים שלש שנים יהיה
לכם ערלים לא יאכל:
יורא יב כג

רבינו חננאל

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones